

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **A. L.**
státní příslušnost Moldavská republika
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, 739 51
Vyšní Lhoty 234
zastoupen Mgr. Ing. Tomášem Tillmannem, advokátem
sídlem 703 00 Ostrava, Vrázova 1324/40

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 12. 2024 č. j. OAM-1529/VL-VL17-ZA03-2024, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal přezkoumání v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž byla jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany podle § 16

odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu) zamítnuta jeho zjevně nedůvodná.

2. Žalobce nesouhlasil se závěrem správního orgánu, že do České republiky přicestoval pouze z ekonomických důvodů. Dle jeho názoru žalovaný měl přistoupit k posouzení možnosti, zda by mu bylo možno udělit některou z forem mezinárodní ochrany, a nikoliv aplikovat § 16 odst. 4 zákona o azylu. Měl mu být udělen humanitární azyl dle § 14 zákona o azylu. Konstatoval, že pochází ze země, kde jsou vážně porušována lidská práva. Zároveň zde mají lidé zcela tristní podmínky pro život. Zcela běžně dochází k nedůvodnému pronásledování tamních obyvatel a jejich verbování do armády. Je pochopitelné, že po smrti svých rodičů, chtěl začít „znova“ v zemi, kde by byl schopen si najít práci. Žalovaný je jakožto orgán veřejné moci vázán zásadou non – refoulement, tedy zásadou nenavrácení. Tato zásada má absolutní povahu. Není možné ji opomíjet. Navíc je to nutné o to více v případech, kdy je žadatel o mezinárodní ochranu ze země, ve které dochází notoricky k porušování lidských práv. Na žalovaném tak leží břemeno v podobě zjištění, zda nevyhošťuje danou osobu do země, kde jí může hrozit skutečné nebezpečí špatného zacházení. Žalovaný se však těmito hrozbami nezabýval, a to ani v minimálním rozsahu. Svou nedůsledností jej tak vystavil reálné možnosti návratu do země, kde mu hrozí vážná újma. Žalovaný se omezil na strohou analýzu organizací, které poskytují pomoc vracejícím se občanům. Nezaměřil se však na celkový kontext. Namítal, že Moldavsko nelze bez dalšího považovat za bezpečnou zemi. Žalovaný měl řádně zkoumat bezpečnostní, politický a ekonomický stav Moldavska. Tímto způsobem by měl žalovaný možnost vypořádat se s veřejně dostupnými zprávami o zemi původu, které poukazují na to, že ačkoliv je Moldavsko kandidátskou zemí pro vstup do Evropské unie, dochází zde k násilí ze strany represivních složek státu vůči civilistům, nedůvodným a nahodilým zadržováním osob, soudy zde nejsou nezávislé a nestranné, tedy neposkytují dostatečnou ochranu právům občanů apod. Jeho nucený návrat do země původu by představoval nepřiměřený zásah do jeho lidských práv. Žalobce dále uvedl, že nebyl správný postup Policie ČR před jeho zajištěním v zařízení pro zajištění cizinců Vyšší Lhoty. Při zadržení nebyl řádně poučen o svých právech, zejména o právu podat žádost o mezinárodní ochranu. Policejní orgán se tak dopustil nezákonného zásahu dle § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění. Všechny uvedené vady napadeného rozhodnutí zakládají jeho nezákonnost a nepřezkoumatelnost. Žalobce uzavřel, že splňuje podmínky minimálně pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, neboť je pravděpodobné, že by po návratu do domovské země mohl být vystaven mučení, nelidskému a ponižujícímu zacházení či trestání.
3. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, z něhož obsáhle citoval, a také na relevantní judikaturu. Zdůraznil, že postupoval procesně správně a jeho postupem byl řádně zjištěn stav věci, jakožto i své rozhodnutí dostatečně a řádně zdůvodnil a uvedl úvahy, kterými se řídil při hodnocení případu.
4. Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.), v mezích žalobních bodů. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.). V souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl soud o žalobě bez nařízení jednání.

5. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce dne 12. 11. 2024 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. 25. 11. 2024 poskytl údaje k podané žádosti a téhož dne s ním byl proveden pohovor. Žalobce sdělil, že má Moldavskou státní příslušnost i národnost, vyznává křesťanství. Nikdy nebyl členem politické strany ani jinak politicky aktivní. Je svobodný, bezdětný. Z Moldavska vycestoval autobusem do Prahy přes Rumunsko, Bulharsko, Maďarsko a Slovensko za účelem zaměstnání, které mu slíbil jeho známý. Do České republiky přicestoval 29. 5. 2022. V jiných státech EU nepobýval. Mezi lety 2013 a 2015 pracoval v Rusku a v období od roku 2016 do roku 2017 v Turecku, přičemž se vždy vracel do vlasti. V Turecku mu bylo uloženo správní vyhoštění. K důvodům podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že v České republice by chtěl zůstat a pracovat zde. V roce 2023 mu zde bylo uloženo správní vyhoštění na dva roky. Neměl ani peníze, ani cestovní doklad, proto do vlasti nevycestoval. Chtěl zde zůstat a pracovat. O udělení mezinárodní ochrany požádal, jelikož jej zadržela policie v Pardubicích a umístila jej do zařízení pro zajištění cizinců. O možnosti podat žádost o udělení mezinárodní ochrany dříve nevěděl. V Moldavsku neměl žádné potíže kvůli uplatňování politických práv a svobod, kvůli své rase, národnosti, náboženství, pohlaví, příslušnosti k sociální skupině či politickému přesvědčení. V případě návratu do vlasti neví, zda by mu někdo z rodiny pomohl. Musel by si těžce hledat práci. Zopakoval, že v České republice chce zůstat, naučit se česky a nalézt si zaměstnání. Mohl by se uplatnit ve stavebnictví, neboť má vystudovanou střední stavební školu. Poté, co mu v roce 2023 bylo uloženo správní vyhoštění na dva roky, neměl peníze ani cestovní doklad, proto do vlasti nevycestoval. Chtěl zde zůstat a pracovat.
6. Obsahem správního spisu jsou rovněž informace, které správní orgán shromáždil ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Moldavské republice. Žalovaný konkrétně vycházel z Informace OAM: Moldavsko – Základní přehled o zemi, ze dne 18. 11. 2024, Informace OAMP: Moldavsko – Situace moldavských občanů vracejících se do země po dlouhodobém pobytu v zahraničí, ze dne 16. 11. 2023 a Mezinárodní organizace pro migraci: Moldavsko – Přehled údajů o zemi za rok 2023, ze dne 31. 10. 2024. Ze správního spisu se dále podává, že v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu byla žalobci dána možnost se v rámci seznámení s podklady rozhodnutí seznámit se s výše uvedenými informacemi, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či uvést nové skutečnosti nebo informace. Žalobce se k seznámení dostavil, sdělil, že se chce seznámit s Informací základní přehled o zemi. Poté konstatoval, že byl s obsahem informace dostatečně seznámen, nemá k tomu co dodat. Ke zbylým zprávám se vyjádřil tak, že mu stačí pouze výčet. Nechtěl doložit další podklady pro vydání rozhodnutí ani sdělit nové informace.
7. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzenými důvody žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany jsou ekonomické důvody. Žalobce sdělil, že ze své vlasti odešel za prací, v České republice chce zůstat, naučit se česky a najít si zde práci. Jiné důvody odchodu z vlasti a následného podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice netvrdil.
8. Podle ust. § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu, žádost o udělení mezinárodní ochrany se zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a, a zároveň uvádí pouze ekonomické důvody.

9. Podle § 16 odst. 4 věty první zákona o azylu, jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a § 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b.
10. Krajský soud předně konstatuje, že žalovaný zjistil skutkový stav v rozsahu odpovídajícím tomu, co žalobce v průběhu řízení uvedl. Porušení § 3 správního řádu se nedopustil. K námitce, v níž žalobce zpochybňoval správnost závěru žalovaného, že ze země původu odešel pouze z ekonomických důvodů, soud uvádí, že tuto námitku neshledal důvodnou, neboť v rámci výpovědi zachycené v protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že do České republiky přicestoval za účelem zaměstnání. Opakovaně sdělil, že v České republice chce zůstat, naučit se česky a nalézt si zaměstnání. K námitce žalobce, že se žalovaný nedostatečně zabýval možností případné újmy, která mu hrozí v Moldavsku a že nedostatečně zjistil skutkový stav k této otázce, soud odkazuje na ustálenou judikaturu, zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 27/2003-59. Z něj plyne, že je povinností správního orgánu zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu jen tehdy, jestliže žadatel o udělení azylu alespoň tvrdí, že zde azylově relevantní skutečnosti jsou. Správní orgán nemá povinnost domýšlet právně relevantní důvody pro udělení azylu žadatelem neuplatněné a činit posléze k těmto důvodům příslušná důvodná zjištění. Povinnost zjistit skutečný stav věci má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl. V rozsudku č. j. 5 Azs 162/2004-42 Nejvyšší správní soud konstatoval, že pokud stěžovatel v průběhu správního řízení neuváděl jiné než ekonomické důvody, nelze potom žalovaného, následně poté i soudu vytýkat, že nevyhledával důvody jiné, konec citace. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 24/2003-42 správní orgán není povinen hodnotit jiné skutečnosti než ty, které žadatel o azyl uvedl jako důvody, pro které o azyl žádá. Uvedl-li v řízení před správním orgánem pouze důvody ekonomické, nemůže účinně v řízení o kasační stížnosti namítat, že správní orgán nezjistil přesně a úplně skutkový stav, když nezjišťoval důvody jiné, žadatelem v řízení před správním orgánem neuváděné, konec citace. Zmínit lze také rozsudek č. j. 3 Azs 24/2004-63, podle něhož je to právě stěžovatel, kdo v azylovém řízení určuje a svými tvrzeními vymezuje směr dalšího postupu správního orgánu rozhodujícího o jeho žádosti o udělení azylu tím, že pravdivě vylicí všechny důvody, které ho vedly k opuštění země původu, a jen na stěžovateli je, jaké důvody v žádosti a následném pohovoru uvede. Jen důvody stěžovatelem uvedenými je pak správní orgán povinen se zabývat, neboť by bylo zcela proti smyslu a účelu azylového řízení, aby správní orgán, potažmo soud, posuzoval důvody jiné, stěžovatelem nesdělené, zvláště když správní orgán dal stěžovateli dostatečnou možnost uvést všechny důležité skutečnosti na podporu stěžovatelem podané žádosti o udělení azylu, konec citace.
11. S ohledem na výše uvedená zjištění z údajů, které žalobce poskytl k žádosti o udělení mezinárodní ochrany a z jeho pohovoru, jak jsou výše citována, žalovaný nijak nepochybil, pokud označil za důvod žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany pouze ekonomické důvody. O žádných azylově relevantních potížích či obavách se žalobce skutečně nezmínil.
12. Je třeba také poukázat na to, že žalobce o udělení mezinárodní ochrany nepožádal bezprostředně po příjezdu na území Evropské unie ani České republiky. K tomuto kroku přistoupil až poté, co byl zadržen policií, přičemž již v roce 2023 mu bylo uloženo správní vyhoštění na 2 roky. Lze proto předpokládat, že o udělení mezinárodní ochrany požádal, aby si legalizoval svůj pobyt na území České republiky, a vyhnul se tak vyhoštění. V jeho

jednání lze proto spatřovat účelovost (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 129/2005-54, č. j. 4 Azs 519/2004-83).

13. Soud poznamenává, že smyslem azylového práva není poskytnout ochranu před jakýmkoli negativním jevem v zemi původu. Mezinárodní ochranu lze aplikovat pouze v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákonem uznaných důvodů, kdy je tímto institutem chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené (viz např. rozsudek NSS č. j. 6 Azs 12/2003-49).
14. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že nemá pochybnosti o tom, že byly splněny podmínky pro zamítnutí žádosti žalobce jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu. Žalovaný svůj závěr o zjevné nedůvodnosti žádosti odůvodnil přezkoumatelně a s ohledem na skutkové okolnosti posuzované věci zcela dostatečně. Soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
15. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 25. 2. 2025

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně